

Rejsebrev fra Italien - 2015.

Af Jens Rostgaard Gjerløv.

TOSCANA.
Firenze og Rom.

Over en frokost i det tidlige forår, spurgte min datters svigerfar, om jeg havde lyst til at tage med på en busrejse til Toscana i oktober måned, med bl.a. besøg i Firenze og Rom. Jeg var ikke længe om at svare "ja", fordi jeg syntes det lød rigtig spændende.

En 10 dages busrejse til Toscana - også kaldet Italiens grønne hjerte - med de bløde bakker og cypresserne.

Bortset fra 4 forholdsvis korte besøg, er det utrolig lidt jeg kender til Italien. De allerfleste af vore ferier har været holdt i Frankrig og Norditalien har kun været brugt som gennemkørselsland på vej til Provence og Middelhavet.

Nu var der noget at se hen til.

Som tiden nærmede sig, begyndte jeg alligevel at blive lidt betænkelig. Hvad var det jeg havde sagt "ja" til. 10 dages busrejse og så jeg, der altid har været vant til kørselv-ferie! Det lovede ikke godt.

Betænkelighederne var i sandhed store, men, som det senere viser sig til min store overraskelse, bliver alle mine betænkeligheder meget hurtigt gjort til skamme.

Vi skal tidligt op, for klokken 05:45 skal vi med bussen fra Slagelse og - viser det sig - derfra til Vamdrup, hvor vi skal skifte til den endelige bus, som skal bringe os til Toscana og rundt til de forskellige steder vi skal besøge.

Vores guide / rejseleder tager imod os i Slagelse og vi bliver hurtigt installeret i den "søvnlige" bus. Udgangspunktet for bussen er København, så der er ikke noget at sige til, at folk er trætte og prøver at få det sidste af en nattesøvn, inden det går rigtig løs.

I Vamdrup er der som sagt bus skifte og vi bliver hurtigt installeret i en rigtig dejlig 5-stjernet bus, som nu skal være vores "hjem" de næste mange dage. Omkring klokken 09:00 starter vi så turen sydpå og vores første overnatning er "et sted i Sydtykland", så vi belaver os på en lang køretur.

Efter at alle er kommet op til overfladen efter den sidste smule nattesøvn, præsenterer vores rejseleder sig. Han hedder Henning Rostung og chaufføren hedder Ibro Husic. Begge skal være med på hele turen og vi får nu programmet for turen samt andre papirer udleveret, så vi véd hvad der venter os forude. Dernæst får vi nogle praktiske oplysninger om bussen. Bl.a. at der er Wifi til rådighed og 220 volt stik ved hvert sæde, så der er mulighed for at gå på nettet, hvis man skulle begynde at kede sig.

Endelig er der nogle helt andre "praktiske" ting. Vores rejseleder vil komme gennem bussen i løbet af dagen og tilbyde diverse forfriskninger, som kan købes for et absolut rimeligt beløb.

Det vil sige, at morgenen / formiddagen begynder med muligheden for en bitter (6 forskellige slags at vælge imellem) så vi kan få klaret stemmebåndene til dagens snak. Dernæst bliver der mulighed for formiddagskaffe og senere på formiddagen er der mulighed for kolde drikke: vand, sodavand, øl og vin. Om eftermiddagen bliver der igen serveret kaffe og kolde drikke alt efter temperament og dette mønster gentager sig, alle de dage hvor vi er ude at køre i bussen.

Det er ren luksus og vi bliver forkælet i alle ender og kanter af rejselederen og - ikke at forglemme - af chaufføren, som kører bussen utroligt behageligt. Vi finder senere hen ad vejen ud af, at Ibro virkelig kan sin metier og jeg er stadig forundret over, at vi er kommet hjem, uden så meget som en skramme på bussen.

Som sagt er det ren forkælelse og turen ned gennem Tyskland foregår uden problemer og næsten inden vi får set os om, er vi nået frem til Hotel & Gästehaus Krone, som ligger i den lille by Geiselwind. Her skal vi have vores første overnatning samt middag på hotellet.

Efter en god nattesøvn skal vi tidligt op. Der er morgenmad allerede klokken 06:30 og klokken 07:30 sidder vi alle i bussen og er klar til at fortsætte turen mod det ukendte og nye oplevelser.

Eftersom vi er nået til Sydtyskland begynder der at blive noget at se på og inden længe kommer dagens første event.

Den er dog ikke planlagt...!

Bussen bliver stoppet af det tyske politi og BAG (Das Bundesamt für Güterverkehr). Det er specielt BAG som er interesseret i os.

BAG er en organisation, som står for - og kontrollerer - en masse forskellige ting. Blandt andet køre-og hviletider for bus-og lastbilchauffører og det er derfor vi er blevet stoppet. Bussen får en overfladisk kontrol af politiet, men der er selvfølgelig ikke noget at komme efter, idet bussen kun er et halvt år gammel.

Men vores chaufførs køre-og hviletider bliver gået godt og grundigt efter. De går faktisk et halvt år tilbage i historikken! Dette tager selvsagt noget tid og da BAG så samtidig får problemer med deres computere, går der det meste af fem kvarter, inden vi får lov til at fortsætte, vel at mærke uden anmærkninger.

Til gengæld får vi et pænt skilt i forruden, som fortæller at vi er blevet undersøgt og fundet i orden, så vi ikke risikerer at blive stoppet 100 km. længere fremme for at skulle igennem den samme undersøgelse én gang til. Desværre gælder skiltet kun én dag!

Det ufrivillige ophold ødelægger lidt af tidsplanen, men da vi jo har fået strakt benene og motioneret rigeligt i fem kvarter, bliver der fileet lidt på vore øvrige pauser, så da vi midt på eftermiddagen når frem til byen Vipiteno i Norditalien, har vi indhentet det tabte og tidsplanen passer igen nogenlunde.

Vipiteno er en hyggelig by i Sydtyrol - eller Norditalien - hvis rødder går helt tilbage til år 14 f. Kr., hvor der oprindeligt blev anlagt en militær lejr her.

Her har vi et ophold på 1½ times tid og det bliver til en tur op og ned ad gågaden.

Da vi er på vej tilbage til bussen, bliver vi mødt af et tyrolerorkester for fuld udblæsning og i fuld ornat på det lille torv, så det liver gevaldigt op i gadebilledet.

Vel tilbage ved bussen har Ibro, vores chauffør, sørget for, at der er både Lumumba'er og Irish Coffee til de af os der ønsker det. Igen er det ren forkælelse.

Da vi atter sidder i bussen for at fortsætte, fortæller vores rejseleder, at han er glad for at det er lykkedes ham at arrangere denne musikalske modtagelse af os, til trods for forsinkelsen.

Jo, jo, humoren fejler heldigvis ikke noget.

Efter lidt "optankning" i Vipiteno med croissanter, diverse bagerbrød og ikke mindst Ibro's varme drikke at lune sig på da vi kommer tilbage til bussen, fortsætter vi mod syd.

Dagens mål er byen Villafranca di Verona, som ligger ca. 15 kilometer syd for Verona og Gardasøen. Her skal vi overnatte på Airport Hotel hvor vi også skal spise middag. Det viser sig at være et ganske dejligt hotel, men det ligger dog lidt afsides, så der er ikke rigtig nogen mulighed for at gå en aftentur og se "byens lys", som man siger.

I dag er det så Firenze det gælder og igen er vi tidligt oppe og nede til morgenmad. Det er allerede ved at blive en vane nu, så det bliver spændende om det også fortsætter når vi engang er tilbage i lille Danmark.

Turen går via Modena, derefter langs Appenninerne til Bologna og endelig på tværs af Appenninerne til Firenze.

I Firenze bliver vi mødt af den danske guide, Anna Mette Rosendahl Ariani, som har været bosat i Firenze siden 1989. Hun er uddannet kunsthåndværker og har studeret kunsthistorie på universitetet.

Hvad hun ikke véd om Firenze, er ikke værd at vide og som en sidebemærkning kan det nævnes, at hun er medforfatter til bogen "FIRENZE - *maden, vinen, kulturen & landskabet*". Efter sigende en flot og ikke mindst spændende bog om Toscana.

Nå, det var som sagt et sidespring.

Anna Mette Rosendahl Ariani er en sand guldgrube af utrolig viden om Firenze og byens kultur i alle afskygninger. Hun guider os let og elegant rundt til byens store seværdigheder, samtidig med at hun fylder os med informationer og viden, på en både saglig og humoristisk måde. Samtidig har hun også overskud til at besvare spørgsmål som mange af os har, nogle sågar af mere privat karakter...

Efter at Anne Mette har fyldt os med kultur og indtryk, er det tid til at bevæge sig rundt i byen på egen hånd.

Turen går ned til Arno-floden med den berømte Ponte Vecchio (Den Gamle Bro), hvor der siden 1500-tallet har ligget de berømte mangefarvede guldsmedeforretninger, som nærmest hænger ud over broen og truer med at styrte i floden.

Der er et mylder af mennesker på broen og det er spændende at se de mange forretninger og deres flotte udvalg af guldsmykker.

Men, man skal nok være sig for nærkontakt med de dygtige sælgere, for det er dyrt at handle her.

Så går turen igen ind mod bymidten til Mercato Nuovo (Det Nye Marked) som slet ikke er så nyt endda. Det er også her, at det berømte bronzevildsvin (Il Porcellino) står. Ifølge en gammel overlevering siges det, at hvis man rører vildsvinets blankpolerede tryne, vil man vende tilbage til Firenze.

Der når også at blive et besøg i Firenzes berømte domkirke Santa Maria del Fiore. Man påbegyndte bygningen af kirken i 1296 og den stod først færdig i 1436. Den er stor og prangende, virkelig imponerende udefra, men kommer man ind i den, er den væsentlig mere "ydmyg" i sin fremtoning.

Det er så småt ved at være ved den tid hvor vi skal videre til vores bestemmelsessted, så mødet med Firenze slutter hvor det begyndte, nemlig på Piazza della Signoria, som i renæssancen var Firenzes politiske magtcentrum, med familien Medici som den herskende familie.

Her på Piazza della Signoria finder man bl.a. Neptun fontænen som er lavet af billedhuggeren Ammannat, hvis værk var genstand for megen kritik da den stod færdig. Fontænen er lavet til minde om de sejre storhertug Cosimo 1. opnåede og til venstre for fontænen er der en rytterstatue af storhertugen.

Med et sidste blik ud over Firenze og nogle af byens mange broer, slutter et betagende besøg i en af renæssancens højborge.

Mætte af indtryk sættes der nu kurs mod den lille by Chianciano Terme, som ligger ca. 90 km. syd for Firenze i små 500 meters højde. Her skal hotellet Santa Chiara være vores base de næste fem dage.

Vi vågner op til et fantastisk vejr. Vejret i går, hvor vi var i Firenze, var simpelthen også fantastisk: 20-22° og sol - ikke lige det slags vejr vi havde i Danmark, da vi kørte hjemmefra, så det er endnu en dag hvor vi er heldige.

Dagen i dag er til egen rådighed. Det er egentlig ganske dejligt at få en dag, hvor man kan slappe lidt af, trække vejret og foretage sig nogle ting i sit eget tempo. Det eneste "officielle" arrangement i dag, er toscansk middag i Sarteano i aften klokken 19:30, men det vender jeg tilbage til.

Byen Chianciano har ca. 7.200 indbyggere og består faktisk af 2 bydele, en ny (Chianciano Terme) og en gammel (Chianciano Vecchia). De 2 bydele ligger i små

500 meters højde og er ligesom trukket fra hinanden så byen bliver aflang, med den nye bydel mod syd og den gamle mod nord.

Valget falder så absolut ud til den gamle bys fordel nu vi skal på opdagelse, så efter et rimelig tidligt morgenmåltid, ligger der knap 2 kilometers spadseretur foran os op til den gamle by.

Da vi går op ad Via Dante, bliver vi mødt af den gamle byport - Porta Rivellini - ved indgangen til byen. Selve byen er ikke ret stor og består typisk af gamle bygninger fra en længst forsvunden tid, men den er ganske charmerende.

Efter at have fulgt 'hovedgaden' gennem byen (den er vel 200 meter lang), udebliver belønningen da heller ikke. Her er en pragtfuld udsigt ud over dalen, hvor morgensolen prøver at få bugt med disen og skyerne, som hænger rigtig lavt.

Det bliver også til et besøg i den lille kirke, som heller ikke adskiller sig fra andre kirker fra den tid. Til gengæld falder vi over en lille opslagstavle på én af husmurene, med nogle små plakater på.

Det er faktisk dødsannoncer og det er meget almindeligt, at man sætter sådanne små plakater op rundt omkring på husmurene, hvor det således annonceres at den og den person er død eller savnes, hvis den pågældende er forsvundet.

På tilbagevejen fra den gamle by bliver der handlet lidt Panini (brød) ind til frokosten, som skal indtages på hotellet. Lidt længere henne ad vejen får vi en flot udsigt til den gamle by, som ligger og knejser på bjergtoppen, nu i bagende sol.

Så var der dét med middagen, jeg lovede at komme tilbage til.

Med i turen er der arrangeret en middag i den lille by Sarteano, som ligger omkring 10 kilometer sydøst for Chianciano Terme.

Her skal vi spise en rigtig toscansk middag på restaurant Il Chiostro. Det er en hyggelig restaurant med en meget intim atmosfære. Den ligger i et gammelt byhus fra 1500-tallet - maden og betjeningen er fortræffelig og omgivelserne kan være svære at beskrive, de skal opleves, men måske kan man fornemme noget af atmosfæren når man ser billederne.

Efter en utrolig hyggelig aften med rigtig dejlig mad, går turen nu hjem til hotellet, så vi kan være friske til i morgen, hvor vi skal til Cortona, ud at spise frokost og til Trasimeno-søen.

Etrusker byen Cortona ligger 30-35 kilometer fra Chianciano Terme, så vi skal ud på en lille bustur igen. Sædvanen tro, sørger vores chauffør Ibro for, at vi bliver sat af næsten lige uden for døren. Denne gang vil det sige lige uden for bymuren ved Porta Coloni.

Efter en kort spadseretur kommer vi ned til byens torv (Piazza della Repubblica), hvor Palazzo Comunale - byens rådhus - ligger.

En stor og bred trappe fører op til rådhuset og ikke så få brudepar har igennem tiderne fået taget deres bryllupsbillede netop her på trappen - forhåbentlig ikke i regnvejr.

Det skal lige siges, at vejret ikke er rigtig med os her til formiddag, det småregner lidt ind imellem og det er lidt ærgerligt, for det virker til at være en hyggelig by.

Alligevel får vi set en del af byen (så stor er den heller ikke) og inden vi får set os om, er det blevet frokosttid. Vi skal alle spise frokost på Ristorante Tempero, som ligger i Via Benedetti, tæt ved byens torv.

Restauranten ejes af Alessandro, som selv står i køkkenet. Og ikke nok med det, han dyrker selv sine grøntsager og alt i restauranten er hjemmelavet.

I selve restauranten regerer Mara Tozzi med fast hånd og Rowena, der kommer fra Philippinerne, serverer i de små lokaler.

Vi får serveret alle tiders frokostbuffet og skulle man en dag være så heldig at komme forbi Cortona, kan det varmt anbefales at besøge restauranten.

Da vi forlader byen for at køre videre til Trasimeno-søen kommer vi forbi en lidt særpræget firkantet kirke, Santa Maria Nuova, som er bygget af Giorgio Vasari i 1554. Kirken er i dag så medtaget, at man ikke kan komme ind i den.

Som sagt kører vi videre til Trasimeno-søen, nærmere betegnet til Passignano, som ligger på nordsiden af søen. Her skal vi holde en velfortjent pause. Vejret er faktisk blevet rigtig godt igen og selv om nogle mørke skyer truer os fra oven, så kommer der ikke regn. Hvor heldige har vi lov til at være?

Og heldet varer ved. Vores rejseleder og chauffør kræser igen for os og serverer Lumumba'er, Irish Coffee, kaffe, øl, vin og vand i den udstrækning vi ønsker det.

Efter et hyggeligt, velfortjent og forfriskende ophold ved søen, går turen atter hjem mod Chianciano Terme og hotellet, hvor vi skal spise til aften.

Efter aftensmaden bliver der også tid til en kop kaffe og en nightcap eller to i baren, ganske hyggeligt.

I dag står der marked oppe i den gamle by, på kalenderen. Formiddagen er sat af til det og vi benytter lejligheden til at få købt paraplyer, da vejret de sidste par formiddage har været lidt smånusket. Man kan så håbe på, at truslen om paraplyer kan holde regnen væk - og det véd man jo godt den ikke kan, men alligevel.....altså bliver der købt paraplyer og efter nogle forhandlinger, får vi prisen lidt ned.

Så er det ellers en tur op og ned langs alle boderne, men som man næsten véd på forhånd, så er der ikke noget nyt at komme efter. Det er stort set det samme alle markeder efterhånden har at tilbyde, så vores indkøb stopper ved paraplyerne.

Frokosten i dag er også på egen hånd, så igen bliver det til nogle panini med dejlig skinke og ost, som bliver indtaget på balkonen på hotellet, sammen med en kølig øl. Eftermiddagens tur går i dag til den gamle by Orvieto, som ligger 60-70 kilometer fra Chianciano Terme, mod sydøst. Den har en lidt speciel beliggenhed, idet den ligger på en ca. 600 meter høj "klippe" af tufsten, med ret stejle sider hele vejen rundt. Byen er bl.a. kendt for at huse Italiens største vinmesse, samt for sine mange hvidvine.

- Og så virker det som om vores stunt med paraplyerne fra i formiddags hjælper på vejret - da vi ankommer til byen bevæbnet med paraplyer, skinner solen og det er ca.

21° - så måske er der alligevel lidt om snakken... At det så småregner på hjemturen, er jo en helt anden snak...!

Nå, det er Orvieto det handler om. Man kan godt køre derop i bil, men man har lavet en lille kabelbane, Funicolare, som kan bringe én op til byen uden anstrengelse. Fra Funicolarens endestation er der så mulighed for at fortsætte det sidste, lange stykke op til domkirken med små minibusser, som kører i pendulfart og det kan stærkt anbefales at benytte sig af disse to transportmidler.

Når man er kommet helt op med minibussen, bliver man sat af på den store plads foran domkirken - la Cattedrale de Santa Maria Assunta - som er imponerende. Det er efter sigende én af Italiens største domkirker og det tog mere end 300 år at bygge den - imponerende. Desværre er der stillet et stillads op på forsiden af domkirken, så man kan ikke se den meget flotte facade. Rigtig ærgerligt.

Når man går fra pladsen ved domkirken ned mod centrum af byen, kommer man forbi Maurertårnet - La Torre del Moro - som er 47 meter højt og den højeste bygning i byen. Tårnet er ikke mindst berømt for sit præcise urværk.

Når man står og ser ud over byens tage er man ikke i tvivl om at man er i Italien. Og hvis man lader blikket glide ud over landskabet fra de ca. 600 meters højde som byen ligger i, er man heller ikke i tvivl om hvor Toskansk det hele er. De typiske cypresser der kanter vejene alle steder, de bløde bakker og byggestilen. Det er et smukt syn.

Efter en sidste is og en spadseretur tilbage til minibusserne der kører os ned til Funicolare, er bussen klar til at køre os tilbage til hotellet, hvor vi igen i aften skal indtage vores middag.

Efter middagen er vi nogle stykker der slutter af i baren med en kop kaffe og den sædvanlige nightcap. Desværre er der kommet et hold franskmænd som er ualmindelig støjende og da de ikke har tænkt sig at dæmpe tonen lidt, fortrækker vi ud i receptionslokalet.

Det bliver det dog ikke meget bedre af. Her er der af en eller anden grund (det er onsdag, midt på ugen) levende musik og dertil en yderst dårlig akustik, så det bliver ikke spor bedre af at flytte. Vi kan ganske enkelt ikke høre hvad vi selv siger!

Resultatet er, at vi meget hurtigt får drukket vores nightcap og trækker os tilbage til værelserne. I den sidste ende gør det nu heller ikke så meget. Vi skal tidligt op i morgen og på heldagstur til Rom, så vi tager ikke skade af at komme lidt tidligt i seng Men alligevel....

Morgenmad klokken 06:00! Klokken 07:00 sidder vi alle i bussen og så går turen ellers til Rom.

Selve turen til Rom er begivenhedsløs, med undtagelse af ritualer som morgenbitter og morgenkaffe i bussen. Det vil vi til gengæld heller ikke undvære, dertil er vi blevet alt for godt tilvænnet.

Da vi nærmer os Rom, er vi ikke i tvivl om, at det er en storby vi kommer ind i. Trafiktætheden er voldsom og man fornemmer virkelig den voldsomme puls der er i byen.

Vi starter med at samle vores danske guide, Malene Sommer, op. Hun har ligesom vores guide i Firenze, været bosat i Italien gennem mange år og hun guider os nu på en sightseeing-rundtur med bussen, til de forskellige seværdigheder.

Igen har vi fået en guide som kan fortælle rigtig meget om de forskellige seværdigheder vi ser og endnu engang må vi beundre Ibro, vores chauffør, for at han tumler bussen som om det er en lille to-sædet Smart.

Vi kommer bl.a. forbi Colosseum, hvor der bliver lidt tid til at forlade bussen, men desværre er der så mange turister der vil ind at se arenaen, så vi må opgive at komme ind. Det må gemmes til en eventuel anden gang.

Efter en stor rundtur i byen, hvor vi får set rigtig mange af seværdighederne (men desværre ikke taget mange billeder, da vi jo kører i bus), bliver bussen parkeret og vi begiver os ud på gåtur i byen.

Igen er vores guide med os og igen får vi en masse informationer om de forskellige bygninger og seværdigheder vi kommer forbi.

Jeg har i øvrigt helt glemt at fortælle, at endnu engang er vi mere end heldige med vejret. Solen skinner fra en (næsten) skyfri himmel og vi har 21-22° varme. Senere på dagen bliver det dog lidt overskyet, men det er ikke noget at regne for noget. (Og paraplyerne ligger i bussen som en allesteds nærværende trussel!)

Da vores guidede rundtur er forbi, bliver det tid til at bevæge sig lidt rundt på egen hånd. Puh ha! Hvor skal man begynde og hvor skal man ende?

Det første vi egentlig begynder at lede efter, er et sted hvor man kan få noget at spise. Klokkeren har passeret 12:00 og vi er ganske enkelt blevet sultne. Vi finder dog hurtigt et sted at spise og så går vi ellers på opdagelse.

Vi kommer forbi Den Spanske Trappe, som er spærret helt af. Før i tiden var der fyldt med mennesker på trappen, som er vidt berømt, men i dag ligger den øde hen, med et gitter foran, så man ikke kan komme op på den. Synd.

For foden af Den Spanske Trappe er der til gengæld en fontæne hvor vandet springer lystigt og der er fyldt med mennesker omkring den. Man fornemmer helt klart hvor populært stedet er og der er ingen tvivl om, at mange er gået forgæves herved.

En anden seværdighed vi desværre også går forgæves til, er Trevi Fontænen, som formodentlig er en af de mest besøgte seværdigheder i Rom. Fontænen blev nærmest "udødeliggjort" da filminstruktøren Federico Fellini i 1960 indspillede en scene i filmen "La Dolce Vita" her. Men ak! Fontænen er under reovering og vi må gå skuffede derfra. Det traditionsrige møntkast i fontænen, som skulle sikre et gensyn med Rom, må også undværes.

Anderledes er det, da vi besøger Pantheon. Her er mange mennesker og vi bliver ikke skuffede. Det er et imponerende flot bygningsværk, som blev opført år 27 f. Kr. Oprindeligt blev Pantheon opført som tempel til guderne, deraf navnet, men senere blev det lavet om til kirke. Her, på pladsen foran Pantheon og som så mange andre steder i Rom, går der "turistjægere" rundt, klædt ud som gladiatorer o. lign., som prøver at lave en skilling eller to, ved at lade sig fotografere.

Om det lykkes nogle, skal jeg ikke kunne sige, jeg så ikke nogen som blev fotograferet. Men hvis der ikke er en turist eller to som ind imellem lader sig overtale til at tage et billede, vil de vel næppe være der stadigvæk.

Piazza Navona syder af liv og kunstnere. Det er en dejlig, hyggelig og spændende plads med op til flere fontæner og mens vi er der, er der rigtig mange billedkunstnere, som dels vil male os, dels vil sælge deres værker.

Det er her på denne livlige og spændende plads vores rundtur i Rom slutter og vi går tilbage til bussen, som skal bringe os hjem til vores hotel i Chianciano Terme. Det har været en rigtig spændende dag, specielt når man som jeg, ikke tidligere har været i Rom. Vi har hørt historiens vingesus og set ting derfra, som man næsten ikke troede var muligt. En rigtig spændende og interessant dag.

Det er blevet vores sidste dag i Toscana. Dels skal vi besøge den lille by Pienza om formiddagen, dels skal vi på besøg på en vingård om eftermiddagen.

Vi bliver kørt til Pienza så vi er der midt på formiddagen og efter en kort introduktion til byen, bliver vi sluppet løs på egen hånd. Som vores rejseleder så frejdig udtrykker det: "Jeg er sikker på, at I ikke kan fare vild i denne her by". Byen er hurtigt overset, men man betages af den ualmindelig flotte udsigt der er ud over dalen Val d' Orcia, den er svær at komme væk fra.

På vores øvrige tur gennem byen kommer vi forbi et sted hvor de er ved at sætte kulisser op til en filmserie de skal lave om familien Medici, den virkelig indflydelsesrige og magtfulde familie i renæssancen.

Det viser sig, at vi på vores vej væk fra byen, kommer forbi endnu et sted, hvor de er i gang med optagelser on location. Det vil da blive interessant, om man kan komme til at se den serie, når den om et par år kommer i fjernsynet.

Men ellers minder byen på mange punkter om de andre små byer vi har set på vores ture og adskiller sig således ikke væsentligt.

Og dog.

Byen er meget kendt for sine oste (Pecorino-ostene) som er noget for sig selv. De er lavet af fåremælk (pecora betyder "får" på italiensk) og jeg må indrømme, at de har en noget speciel lugt. Det er forskelligt hvor længe de forskellige typer oste lagres og de får med tiden et udseende, som ikke er det mest charmerende. Jeg smager ikke på dem og jeg er helt sikker på, at der er ikke nogen i selskabet der tør tage en sådan ost med i bussen. Jeg vil i hvert fald ikke selv løbe risikoen.

Når vi ikke tør tage ost med hjem af hensyn til vore medrejsende, bliver der til gengæld købt lidt pølse (spegepølse) med hjem. Der er flere butikker som har et flot udvalg af skinker og pølser - det er ret så spændende og mange af dem smager rigtig godt. Og så er der den store fordel, at de er rimelig lugtfri - ikke at forglemme.

Inden vi skal videre, når vi lige en sidste kop kaffe på en lille kaffebar i byen og så skal vi ellers ud til bussen og videre på besøg på vingården *Fornacina*.

Da vi ankommer til vingården, står vingårdens frue, Janne, allerede klar og tager imod os midt ude i vinmarken. Janne er - som navnet antyder - aldeles dansk, har boet i Italien i mange år og er italiensk gift.

Vi bliver straks grebet af hendes rivende talestrøm og syngende fynske og inden længe er hun i fuld gang med at fortælle os i begejstrede vendinger, om det der står hende nær.

Nemlig vinproduktion af den prisbelønnede Brunello di Montalcino, Brunello di Montalcino Riserva - og ikke at forglemme Rosso di Montalcino.

Der foruden producerer vingården også Grappa di Brunello og Grappa di Brunello Riserva og endelig har de også egen produktion af olivenolie.

Overalt er Janne med i produktionen.

Hun fortæller om økologisk dyrkning af vinstokkene, om håndarbejdet med at beskære planterne, hvordan alle druerne bliver håndplukket - og om kampen med vildsvinene, som vældig godt kan lide at spise af druerne i ubevogtede øjeblikke.

Vi kommer hele vejen rundt og det er bestemt ikke nogen dans på roser at producere en af Italiens fineste vine - det er hårdt arbejde fra først til sidst.

Fra vinmarken går vi ind i produktionshallerne og her ser hvordan hele processen foregår, fra druerne kommer ind og stilkene tages af, til lagring af den "færdige" vin på de store egetræsfade fra Slavonien dybt nede i kælderen. Her skal vinen så ligge i minimum 5 år for en Brunello di Montalcino's vedkommende og 6 år for en Brunello di Montalcino Riserva's vedkommende.

Efter således at være blevet bare lidt klogere på produktionen af nogle af Italiens fineste vine, er der vinsmagning og dertil smagsprøver med Parma-skinke, Pecorino-oste, hjemmebagt brød og olivenolie. Alt dette har Jannes italienske mand stået for og gjort klar til os.

Og hvad vinsmagningen angår, ja, så bliver der ikke sparet på noget. Vi får lov til at smage alt det vin vi vil og skulle der ikke være mere i flaskerne, ja, så bliver der trukket flere op. Jeg har dog været til nogle vinsmagninger igennem årene, men aldrig oplevet noget der ligner dette. Det er i sandhed overdådigt.

Efter vi således har mæsket os med alle lækkerierne, bliver der mulighed for at købe vingårdens produkter til favoritpris og det var vi mange der benyttede os af.

Når vi så på et tidspunkt skal smage på Brunello'en herhjemme, kan vi forhåbentlig fornemme duften af Toscana og se de gyldne vinmarker for vores indre og mindes en rigtig god oplevelse.

Efter denne dejlige oplevelse, hvor vi er blevet beriget såvel hvad det kulinariske angår, som hvad vin angår, er der en egen opløftet stemning i bussen, da vi vender næsen hjemad mod Chianciano Terme.

En dejlig afslutning på et spændende og inspirerende ophold i Toscana.

Så er det hjemrejse dag.

Allerede fra morgenstunden, har vores rejseleder krydret "underholdningen" i bussen med pragtfuld musik. Da vi forlader Chianciano Terme i de tidlige morgentimer, hænger disen og tågen lavt i de bløde bakker og hvad falder mere naturligt, end at sætte noget skøn musik på, nemlig "Tågen letter" af Carl Nielsen.

En pragtfuld stemning, i hvert fald for undertegnede, at sidde dér og betragte de dejlige landskaber, samtidig med at der lyttes til aldeles dejlig musik. Ganske enkelt pragtfuldt.

Hjemturen er for så vidt ganske begivenhedsløs. Der er selvfølgelig den sædvanlige gode forplejning ombord i bussen, d.v.s. morgenbitter, kaffe, kolde vand, øl og vin.

Og som noget nyt - og en overraskelse - vil der blive serveret pølser med brød i frokostpausen, hvis vi har lyst til det.

Det afføder naturligvis tilråb og klapsalver og det er vist overflødigt at svare ja til dette gode tilbud. Nu føler man, at man så småt er ved at være hjemme.

Da vi kører gennem Alperne, kan man tydelig se, at vinteren nærmer sig. Rigtig mange steder ligger der sne på bjergtoppene og mange steder ligger der faktisk også sne på markerne.

Det får mig til at tænke på, at inden jeg tog hjemme fra, viste vejrudsigten, at hele Italien ville være dækket med mørke skyer og meteorologen brugte udtrykket "uvejr" om vejrudsigten for Italien de dage vi skulle være væk.

Heldigvis gik det ikke som vejrprofeterne havde spået. De fleste dage har vi haft fint solskinsvejr med omkring 20° varme. Kun enkelte formiddage og eftermiddage har vi haft lidt regnvejr, så i betragtning af, at vi er i oktober måned, kan vi ikke forlange det bedre.

Efter at have passeret Alperne og kørt ind i Bayern, kører vi væk fra motorvejen for at finde frem til vores hotel, hvor vi skal overnatte. Dagens vel nok mest morsomme indlæg kommer da vi kører på de små veje.

Pludselig bliver vi stoppet af en flok køer, som ikke har tænkt sig at tage hensyn til, at der kommer en 5-stjernet bus kørende. Når de skal over vejen, ja, så skal de over vejen. Altså må vi lige holde stille, indtil hele flokken har fået taget sig sammen til at komme over - og de har ikke travlt.

Først på aftenen er vi fremme ved vores hotel - Altmühlberg - hvor Megi og Stefan Rupp står klar med vores værelser og derefter serverer en dejlig middag til os alle.

Absolut sidste dag på turen. Der er ikke så meget at sige om den. Der bliver heller ikke sagt så meget i bussen, alle er nok lidt forstemte over, at en dejlig tur er ved at være slut og det er meget forståeligt.

Som vores rejseleder så rigtigt udtrykker det ved valget af endnu et dejligt stykke musik: "Time to say goodbye" med Sarah Brightman og Andrea Bocelli. Bedre kan det ikke siges.

Om det så er for at opmuntre os lidt bagefter véd jeg ikke, men "Time to say goodbye" bliver efterfulgt af en melodi med Hansi Hinterseer.

Det vækker megen moro og afføder nogle spøjse kommentarer, men efter de forskelliges kropssprog at dømme, viser det, at man trods alt godt kan lide musikken, selv om den måske er lidt udskældt.

Alting har en ende - en regnorm har to som Shubidua synger - og da klokken er omkring 20:00 er vi tilbage i Vamdrup, hvor det hele begyndte for 10 dage siden. Derefter bliver vi sendt ud til alle fire verdenshjørner for at komme til vores oprindelige bestemmelsessted og omkring klokken 22:00 er det definitivt slut.

- Jeg fik aldrig rørt vildsvinets tryne i Firenze og jeg fik ikke kastet en mønt i Trevi Fontænen. Nu kan kun fremtiden vise, om de gamle overleveringer taler sandt....

Som jeg skrev indledningsvis, er mine bekymringer og betænkeligheder ved en lang busrejse, blevet gjort godt og grundigt til skamme, så hvis jeg en anden gang kan komme af sted med en sådan rejseleder og chauffør, vil jeg ikke betænke mig et øjeblik på at tage af sted igen.

Når man dertil lægger et dejligt rejseselskab med søde, rare og venlige mennesker, ja, så kan oplevelsen næsten ikke blive bedre.

*Jens Rostgaard Gjerløv.
November 2015.*

Rejsebrevet kan også læses og billederne ses på nettet på denne adresse:

http://www.gjerlov.org/rejsebrev_2015_italien